

บทที่ ๑๑

วรรณยุกต์และหน่วยเสียงอื่น

วรรณยุกต์เป็นลักษณะสำคัญลักษณะหนึ่งของภาษา เพราะวรรณยุกต์เป็นตัวช่วยเพิ่มจำนวนคำในภาษาให้มากขึ้น ภาษาที่มีวรรณยุกต์นี้มีอยู่ทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ นับตั้งแต่ภาษาต่าง ๆ ของพวกอินเดียนแดง ในทวีปอเมริกาเหนือและใต้ ภาษาสวิตซ์ และนอร์วีเจียนในทวีปยุโรป ภาษาบันตูในทวีปแอฟริกา ภาษาจีน ภาษาพม่า ภาษาไทย ในเอเชีย ฯลฯ ที่จริงแล้วเสียงวรรณยุกต์ก็คือเสียงสูงต่ำที่เกิดขึ้นในภาษา เพื่อผลประโยชน์ในการให้ความหมายของคำที่มีเสียงพยัญชนะ และสระเหมือนกันได้ มีความหมายต่างกัน จะว่าไปแล้วภาษาอังกฤษก็มีเสียงสูงต่ำเหมือนกัน แต่ที่ว่ามันมิได้ช่วยให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในภาษาที่มีวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ แบ่งออกเป็นสองชนิดคือ

๑. วรรณยุกต์เสียงเสมอ (level tones) คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ขึ้นลงขณะ ที่ออกเสียง อย่างเช่น เสียงวรรณยุกต์เอก /ˈ/ ในภาษาไทย

๒. วรรณยุกต์เสียงขึ้นลง (contour tones) คือ เสียงวรรณยุกต์ที่เสียงมิได้ อยู่ในระดับ อาจสูงขึ้น หรือต่ำลงก็ได้ อย่างเช่น เสียงวรรณยุกต์จัตวา /˨˩/ และ วรรณยุกต์โท /˨˩˨˩/ ในภาษาไทย

เสียงวรรณยุกต์นี้เป็นเสียงที่ทำให้ฝรั่งปวดหัวที่สุด เมื่อศึกษาภาษาที่มีวรรณยุกต์ ทั้งนี้ก็เพราะว่าภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ เขาจึงฟังเสียงวรรณยุกต์อย่างบนคำ กา คำ ก้า ก๊า ก๋า เหมือนกันไปหมด แต่สำหรับเราคนไทยซึ่งรู้ภาษาที่มีวรรณยุกต์อยู่แล้วจึงไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นปัญหามากนัก แต่ผู้เขียนใคร่จะขอบอกว่า ที่จริงนั้นเราก็มีปัญหามากหากไปศึกษาภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์มากกว่าเสียงวรรณยุกต์ที่มีในภาษาไทย เป็นต้นว่า ภาษาญวน มีเสียงวรรณยุกต์ ๖ เสียง

ผู้เขียนเองมีประสบการณ์มาแล้ว กว่าจะฟังเสียงที่แปลกไปจากรรณยุกต์ไทยได้ ต้องเสียเวลาเป็นนาน

ต่อไปนี้ขอให้สังเกตคำในภาษาไทย เพื่อที่จะหาหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ตามวิธีที่กล่าวแล้วข้างต้น คือ การใช้คู่เทียบเสียง

กา	ข่า	ฆ่า	ก้า	ชา
กาง	ข้าง	ข้าง	ก้าง	ข้าง
ไทร	ใส่	ใส่	ไซร์	ใส

เราพอจะสรุปได้ว่าภาษาไทยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ๕ หน่วยเสียงดังนี้

// หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ จะไม่ใช่เครื่องหมายอะไรแสดงเป็นระดับเสียงกลาง ๆ เช่นในคำ นา จาง มือ ชม ไป

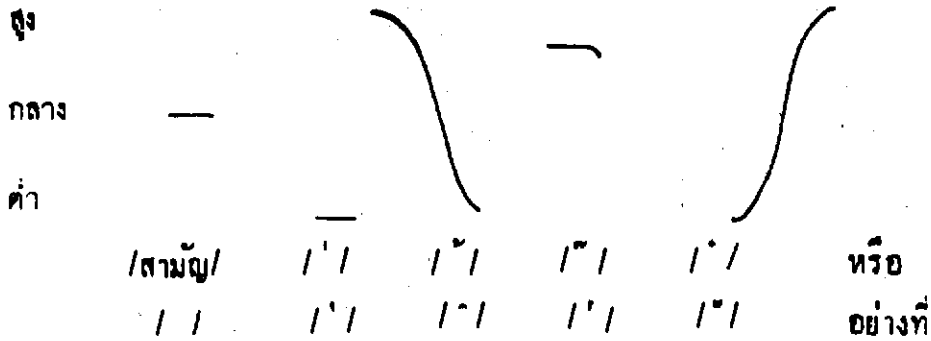
// หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก เป็นวรรณยุกต์แบบเสียงเสมอรระดับเสียงอยู่ต่ำ ต่ำกว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญ เช่น ในคำ บ้า อืม สู้ จบ กลับ

// หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท เป็นวรรณยุกต์แบบเสียงขึ้นลง เสียงเริ่มจากระดับที่สูงกว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญแล้วลดต่ำลงเท่ากับระดับของเสียงวรรณยุกต์เอก เช่นในคำ บ้า สัม จ้ม นี แท่ง

// หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี เป็นวรรณยุกต์แบบเสียงขึ้นลง เสียงเริ่มจากระดับสูงระดับเดียวกับเสียงโท คงระดับอยู่ระยะหนึ่งแล้วตกลงมานิดหน่อยยังไม่ถึงระดับเสียงสามัญ เช่น ในคำ โตะ จืด นั้น เล็ก นก

// หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา เป็นวรรณยุกต์แบบเสียงขึ้นลง เสียงเริ่มจากระดับต่ำเท่าเสียงวรรณยุกต์เอกแล้วขึ้นไปจนสูงเท่าเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น ในคำ จิว กระเบ้า สาง เขียว หมู

เพื่อให้เข้าใจตำแหน่งสูงต่ำที่เสียงเริ่มและหยุด จึงขอให้ดูแผนภูมิประกอบท้าย

Mary Haas ใช้เป็นเครื่องหมายบอกวรรณยุกต์ในภาษาไทย ในหนังสือเล่มนี้
เราก็จะใช้เครื่องหมายแบบนี้เหมือนกัน

ข้อควรจำ จงอย่าลืมว่าเรากำลังศึกษาเรื่องเสียงของวรรณยุกต์ว่าเป็นเสียง
อะไร เพราะฉะนั้นอย่าได้เอาการสะกดตัวในภาษาไทยไปเกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้เพราะ
ว่าคำที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก บางทีก็มีเครื่องหมายวรรณยุกต์เอกกำกับ บางทีก็ไม่มี
เอาแน่นอนอะไรไม่ได้ เสียงวรรณยุกต์โทก็เหมือนกัน บางทีก็มีเครื่องหมายวรรณ-
ยุกต์โท บางทีก็มีเครื่องหมายวรรณยุกต์เอกกำกับ เสียงวรรณยุกต์ตรียิ่งสับสนใหญ่
มีทั้งเครื่องหมายวรรณยุกต์ตรี เครื่องหมายวรรณยุกต์โทกำกับ หรือบางทีก็ไม่มี
เครื่องหมายวรรณยุกต์อะไรกำกับเลยก็มี ส่วนเสียงวรรณยุกต์จัตวาก็เช่นเดียวกัน
อาจจะไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ใดกำกับเลยก็ได้ หรืออาจจะมี ห นำก็ได้ ดังนั้น
การที่จะถือเอาตัวสะกดมาเป็นมาตรฐานจึงไม่ได้ เราถือเสียงที่เปล่งออกมาเป็นสำคัญ

ต่อไปนี้จะขอล่าวดึงหน่วยเสียงอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษ ขอให้ดูคำต่อไปนี้
night rate, nitrate และ Nye trait จะเห็นได้ว่าเราจะได้ยินว่ามีเสียงเว้นวรรค
ระหว่าง night และ rate ส่วน nitrate นั้นไม่มีเสียงเว้นวรรคเลย สำหรับ
Nye trait นั้นมีเสียงเว้นวรรคระหว่าง Nye กับ trait ซึ่งเราอาจจะเขียนด้วย
เครื่องหมายได้ดังนี้

night rate	/najt + reyt/
nitrate	/najtreyt/
Nye trait	/nay + treyt/

ดังนั้นเราจึงควรจะต้องว่า /+/ เป็นหน่วยเสียงหนึ่งในภาษาอังกฤษ นักภาษา-
ศาสตร์อเมริกันหลายคนอ้างว่าจะพบหน่วยเสียง "บวก" /+/ นี้ในที่อื่นอีกมากมาย
แม้แต่ในคำ ๆ เดียวกันบางครั้งก็ออกเสียงมี /+/ บางครั้งก็ไม่มี /+/ เช่น Plato

- / ' / เสียงเน้นหนักที่สุด
- / ^ / เสียงเน้นหนักที่สอง
- / ' / เสียงเน้นหนักที่สาม
- / / หรือ / ~ / เสียงเน้นเบา

ข้อควรสังเกต

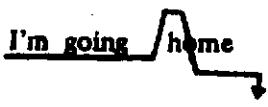
ก. เสียงเน้นหนักที่สองจะไม่เกิดขึ้นกับคำใด ๆ มันจะเกิดขึ้นในวลีอย่างนามวลี คุณศัพท์คำที่สำคัญที่สุดจะมีเสียงเน้นหนักที่สอง แต่จะไปหาคำใด ๆ แล้ว พยางค์หนึ่งมีเสียงเน้นหนักที่สองไม่มี เว้นเสียแต่ว่าคำนั้นจะอยู่ในวลีใดวลีหนึ่ง

ข. เสียงเน้นหนักที่สามจะเกิดกับคำที่มีมากกว่า ๑ พยางค์เท่านั้น คำพยางค์เดียวใด ๆ จะมีเสียงเน้นหนักที่สามไม่ได้ เว้นเสียแต่ว่าคำนั้นจะอยู่ในลักษณะคำประสม เช่น นามประสม กริยาประสม คุณศัพท์ประสม

นักภาษาศาสตร์ สมัยปัจจุบันเห็นว่าเสียงเน้นหนัก (stress) นั้น ไม่เป็นหน่วยเสียง (phoneme) อย่างที่นักภาษาศาสตร์รุ่นเก่าคิดเสียแล้ว เพราะว่าเราสามารถจะเอาได้ว่าคำแต่ละคำนั้นควรจะลงเสียงเน้นหนักที่ใด ขอให้ดูคำอธิบายในหนังสือ Stress หรือ การเน้นเสียงหนัก ในภาษาอังกฤษ* อันเป็นงานค้นคว้าที่ Noam Chomsky และ Morris Halle ทำไว้ผู้เขียนได้นำมาเผยแพร่ต่ออีกทีหนึ่ง

เวลาเราฟัง คนอเมริกัน พวกเขาจะสังเกตเห็นว่าเมื่อตอนจบประโยคเสียงมักจะหยุดเลื่อนหายไป เป็นเครื่องชี้บอกให้ทราบว่าได้พูดจบประโยคแล้ว แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป บางครั้งก็ขึ้นเสียงสูง หรือหยุดนิ่งหนึ่งแล้วพูดต่อไป อย่างไรก็ตามนักภาษาศาสตร์อเมริกันหลายท่าน ได้สังเกตเห็นความสำคัญของการหยุดค้าง ๆ กันนี้ แล้วจึงมันให้เป็นหน่วยเสียงของการหยุดท้ายประโยค (terminal junctures) ได้ดังนี้

/ * / หรือบางคนใช้ / ↓ / (เสียงเลื่อนหาย) คือเสียงที่เกิดขึ้นกับประโยคโดยทั่วไป ที่มีเครื่องหมายมหัพภาค (.) โดยที่เสียงเลื่อนหายไป ดังเช่นในประโยค

* ดูคน วโรคมศึกษาคัด. Stress (กรุงเทพฯ. ๒๕๐๘).

แต่บางครั้งคำเดียวกันก็หลายระดับเสียงอย่างในคำ home ของตัวอย่างข้างบนนี้
 มีทั้งระดับเสียง /๓/ และ /๑/ เวลาเราตอบ ³yes₁ # ก็มีระดับเสียง /๓/
 และ /๑/ เหมือนกัน

โดยทั่วไปแล้วระดับเสียง /๓/ เกิดกับพยางค์ที่มีเสียงเน้นหนักที่สุดในคำ
 หรือในประโยค นอกจากบางกรณีเท่านั้น ดังเช่น กรณีที่ James Slodd นักภาษ
 ศาสตร์อเมริกันคนหนึ่งยกขึ้นมา เช่น ในคำ wonderful โทบปกติ ก็จะมีระดับเสียง
 และเสียงเน้นหนักดังนี้

$\frac{2}{\text{w}^{\text{3}}\text{ndər}^{\text{3}}\text{fəl} \# /}$ หรือ $\frac{3}{\text{w}^{\text{3}}\text{ndər}^{\text{3}}\text{fəl} \# /}$

แต่บางครั้งก็มีคนพูดดังนี้

$\frac{2}{\text{w}^{\text{3}}\text{ndər}^{\text{3}}\text{fəl} \# /$ ดังเช่นในประโยค

$\frac{1}{\text{is} + \text{s} + \text{w}^{\text{3}}\text{ndər}^{\text{3}}\text{fəl} \# /}$

การออกเสียงสูงต่ำ (intonation contour) ในภาษาอังกฤษโดยทั่วไปแล้วก็
 เป็นแบบ / (๒) ๓ ๑ # / ที่ใส่วงเล็บเลข ๒ ไว้ เพื่อแสดงว่าสำหรับคำที่มีพยางค์
 เดียวก็จะเริ่มด้วยระดับเสียง /๓/ ดังในคำ yes ที่กล่าวแล้ว หรือในบางกรณี
 ก็เริ่มต้นประโยคด้วยระดับเสียง /๓/ ก็มี เช่น

$\frac{3}{\text{áym} + \text{gowin} + \text{hówm} \# /$ $\frac{3}{\text{I'm going home.}}$

ถ้าผู้อ่านสนใจเรื่องการออกเสียงสูงต่ำ และระดับเสียง ควรจะอ่านหนังสือ
 Introduction to Linguistic Structures ของ A.A. Hill

^๒ James Slodd. *A Short Introduction to English Grammar* (Chicago, 1959), p. 29.

บทที่ ๑๒

การเรียงหน่วยเสียง

เราทราบกันดีแล้วว่าภาษานี้แต่ละภาษามีหน่วยเสียงต่างกัน ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากเวลาที่เรารเรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อเราต้องออกเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทย เรา รู้สึกว่าออกลำบากเหลือเกินไม่รู้ว่าจะทำปาก ทำคออย่างไร เป็นค้นว่าภาษาไทยไม่มีเสียง [x] หรือที่เรียกว่าเสียงเสียดสีซึ่งมีฐานอยู่ที่เพดานอ่อน และเป็นเสียงอโฆษะ (voiceless velar fricative) แต่ในภาษาเยอรมันมี อย่างในคำว่า Buch /bu:x/ "หนังสือ" Ich /ix/ "ฉัน" ฉะนั้นเวลาคนไทยเรียนภาษาเยอรมันก็มักจะออกเสียง [x] เป็นเสียง [k] ไป จะว่าไปแล้วคนอังกฤษ อเมริกัน ซึ่งไม่มีเสียง [x] เหมือนกันก็จะออกเสียงนี้เป็นเสียง [k] โดยอาจจะใช้เสียงย่อย [k], [k^h] หรือ [k⁻] ก็ได้ตามแต่ผู้พูดจะใช้ คงได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ ๘

ปัญหาเรื่องการออกเสียงภาษาต่างประเทศนี้ เราทุกคนทราบดี เมื่อเรียนภาษาอังกฤษกับคนอังกฤษหรืออเมริกัน ถึงกระนั้นก็ตามเรามากจะคิดว่ายังมีเสียงที่เหมือนกันอยู่บ้าง เช่น ภาษาไทยมีเสียง /น/ ภาษาอังกฤษมี /n/ ภาษาเยอรมันมี /n/ ภาษาไทยมี /ก/ ภาษาอังกฤษมี /k/ ภาษาเยอรมันมี /k/ เช่นนี้ เป็นค้นบางคนอาจจะคิดว่าการออกเสียงเหล่านี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือภาษาเยอรมันแท้ที่จริงแล้วคำในภาษาเยอรมัน เช่น knapp /knap/ "แคบ, แบนอน" คนไทยจะออกเป็น [khanap] ไปเสีย ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะคนไทยจะออกเสียงแต่ละเสียงไม่ได้ แต่ที่ออกไม่ได้เพราะภาษาไทยไม่มีการเรียงหน่วยเสียงแบบภาษาเยอรมัน เรามีคำว่า คณิต /khanit/ ก็เสียนำเอาการเรียงคำแบบไทยมาใช้ โดยที่ เสียง /kh/ และ /n/ จะอยู่ติดกันไม่ได้จะต้องมีสระคั่น เราจึงออกเช่นนั้น ส่วนคนอังกฤษ อเมริกัน ก็จะมีปัญหาในการออกเสียงคำ knapp นี้

ที่จริงแล้ว /fr-/ เรายืมมาจากภาษาอังกฤษ คำในภาษาไทยที่มีเสียงกล้ำ /fr-/ ไม่มี แต่ที่จริงแล้ว คำว่า ฟรี นี้ชาวบ้านยังว่า ฟี่ โดยไม่มี ร กล้ำ แต่บางคนก็แก้ไขเสียงจนเกินไป กลายเป็น ทวี โดยเอา ว มาควบเสียงก็มี

เสียงใจกลาง เสียงสระเดี่ยวสั้นยาวทั้ง ๑๘ เสียง และเสียงสระประสมอีก ๖ เสียง รวมเป็น ๒๔ เสียง ไซ้เป็นเสียงใจกลางได้

เสียงทาบหลัง อาจจะไม่ปรากฏเลยอย่างในคำว่า มี ช้ำ ภู เช่นนี้เป็นต้น แต่ถ้าหากว่าเป็นคำที่มีสระเสียงสั้นและพยางค์นั้นมีเสียงเน้นหนัก เช่น คำว่า กะ ถือว่ามีเป็นเสียงทาบหลังทั้งนี้ [kaʔ] หรือ ระยะ ถือว่าพยางค์แรกไม่มีเสียงทาบหลัง เป็นพยางค์เสียงเบื่ก แต่พยางค์ที่สองมี [re] เป็นเสียงทาบหลังทั้งนี้ [rajaʔ]

การเรียงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ

การเรียงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษนั้น ผิดจากการเรียงหน่วยเสียงในภาษาไทยมากภาษาอังกฤษยอมให้หน่วยเสียงอยู่เรียงกันได้มากกว่าในภาษาไทย ทั้งตำแหน่งเสียงทาบหน้าเสียงทาบหลัง และเสียงทาบสอง ด้วยเหตุนี้เองคนไทยเมื่อศึกษาภาษาอังกฤษจึงมีปัญหาเรื่องการออกเสียงมาก

เสียงทาบหน้า ในภาษาอังกฤษอาจจะไม่ปรากฏเลยอย่างในคำว่า in, at, honor เช่นนี้เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพราะว่า [ʔ] ไม่ได้ถือว่าเป็นหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ และเมื่อหังคูก่อนอังกฤษอเมริกาออกเสียงเขาก็ไม่มีเสียงหยุดในช่องคอหอย อย่างเวลาที่เรากออกเสียงคำที่ขึ้นต้นด้วยตัว อ เสียงทาบหน้าในภาษาอังกฤษถ้าเป็นหนึ่งเสียงจะไซ้หน่วยเสียงใดก็ได้ดังที่กล่าวแล้วในบทที่ ๘ ยกเว้นเสียง /h/ และ /ʒ/ ส่วนเสียงทาบหน้าสองเสียงนั้นมีลักษณะดังนี้

๑. /pr-/	prey, prune
๒. /tr-/	tree, true
๓. /kr-/	cry, crew
๔. /br-/	bright, brown

๔.	/dr-/	drive, drain
๖.	/gr-/	green, grow
๗.	/fr-/	free, frame
๘.	/θr-/	three, through
๙.	/ʃr-/	shrimp, shrine
๑๐.	/vr-/	Vries (ชื่อคน)
๑๑.	/pl-/	please, play
๑๒.	/kl-/	cling, clue
๑๓.	/bl-/	blue, blame
๑๔.	/gl-/	glow, glide
๑๕.	/fl-/	flight, flee
๑๖.	/sl-/	slow, slave
๑๗.	/ʃl-/	Schlitz (ชื่อเบียร์ เหมมาจากภาษาเยอรมัน)
๑๘.	/vl-/	Vladivostock (ชื่อเมืองในรัสเซีย)
๑๙.	/pw-/	pueblo
๒๐.	/tw-/	twin, twice
๒๑.	/kw-/	quick, queen
๒๒.	/bw-/	bwana
๒๓.	/dw-/	dwel, dwarf
๒๔.	/gw-/	guava, Gwen
๒๕.	/θw-/	thwack, thwart
๒๖.	/sw-/	swing, swan
๒๗.	/ʃw-/	schwa
๒๘.	/hw-/	when, wheel

คำที่มีเสียงทาบหลัง หนึ่งเสียง ได้แก่คำที่ตามด้วยหน่วยเสียงโกหน่วยเสียงหนึ่ง

เช่น said, fun, hit, yes

คำที่มีเสียงทาบหลังสองเสียงมีดังนี้

๑.	/-ps/	caps, copse
๒.	/-ts/	cats, bets
๓.	/-ks/	box, six, sacks
๔.	/-fs/	laughs, muffs
๕.	/-θs/	breaths, beaths
๖.	/-rs/	course, curse
๗.	/-bz/	cabs, rubs
๘.	/-dz/	adze, lids
๙.	/-gz/	figs, hugs
๑๐.	/-vz/	lives, caves
๑๑.	/-θz/	breathes, wreathes
๑๒.	/-mz/	combs, beams
๑๓.	/-nz/	lens, bans
๑๔.	/-ŋz/	song, wings
๑๕.	/-lz/	calls, bills
๑๖.	/-rz/	furze, hers
๑๗.	/-bd/	rubbed, mobbed
๑๘.	/-gd/	hugged, begged
๑๙.	/-jd/	raged, wedge
๒๐.	/-vd/	lived, moved
๒๑.	/-θd/	wreathed, seethed

ḅb.	/-zd/	raised, amazed
ḅm.	/-ld/	rouged
ḅc.	/-md/	roamed, named
ḅd.	/-nd/	hand, banned
ḅb.	/-nd/	wronged, thronged
ḅd.	/-ld/	old, called
ḅd.	/-rd/	hard, curd
ḅe.	/-pt/	apt, script
ṃo.	/-kt/	act, sect
ṃe.	/-st/	touched, patched
ṃb.	/-st/	rust, mist
ṃe.	/-st/	pushed, wished
ṃc.	/-pf/	Zipf
ṃd.	/-tθ/	eighth
ṃb.	/-dθ/	width, breadth
ṃd.	/-fθ/	fifth
ṃd.	/-sp/	wasp, lisp
ṃe.	/-rk/	risk, desk
c̣o.	/-mp/	limp, pump
c̣e.	/-mf/	triumph, nymph
c̣b.	/-nt/	tent, ant
c̣m.	/-nθ/	bench, lunch
c̣c.	/-n]/	change, hinge
c̣d.	/-nθ/	tenth, seventh

eɔ.	/-mpt/	exempt
eɔ.	/-mps/	glimpsed
eɔ.	/-mft/	triumphed, humphed
ɛo.	/-mfs/	nymphs, lymphs
ɛo.	/-ndz/	mends, bends
ɛɔ.	/-ndθ/	thousandth
ɛn.	/-nɔt/	lunched, munched
ɛɔ.	/-nɪd/	changed, hinged
ɛɔ.	/-nθt/	plinthed
ɛɔ.	/-nθs/	ninths, tenths
ɛɔ.	/-nst/	danced, fenced
ɛɔ.	/-nzd/	cleansed
ɛɔ.	/-ŋkt/	linked, winked
ɛo.	/-ŋks/	lynx, ranks
ɛe.	/-ŋθt/	strengthened
ɛɔ.	/-ŋst/	jinxed
ɛn.	/-lpt/	helped, scalped
ɛɔ.	/-lps/	helps, gulps
ɛɔ.	/-lts/	belts, bolts
ɛɔ.	/-lks/	silks, bulks
ɛɔ.	/-lkt/	hulked
ɛɔ.	/-lbd/	bulbed
ɛɔ.	/-lbz/	bulbs
ɛo.	/-ldz/	yields, holds
ɛe.	/-lɔt/	belched, filched
ɛɔ.	/-lɪd/	bulged

ㄝㄨ.	/-lft/	selfed, engulfed
ㄝㄝ.	/-lftθ/	twelfth
ㄝㄨ.	/-lfs/	gulfs
ㄝㄅ.	/-lθt/	healthed
ㄝㄨ.	/-lθs/	healths, wealths
ㄝㄨ.	/-lst/	pulsed, waltzed
ㄝㄝ.	/-lst/ ㄨㄚㄅ /-lθt/	welshed, welched
ㄝㄨ.	/-lvd/	shelved
ㄝㄨ.	/-lvz/	shelves, valves
ㄝㄨ.	/-lmd/	filmed, overwhelmed
ㄝㄨ.	/-lmz/	films, helms
ㄝㄝ.	/-lnz/	kilns
ㄝㄨ.	/-rpt/	warped, chirped, usurped
ㄝㄅ.	/-rps/	chirps, warps
ㄝㄨ.	/-rts/	carts, hearts, quartz
ㄝㄨ.	/-rkt/	worked, corked
ㄝㄝ.	/-rks/	works, forks
ㄅㄨ.	/-rbθ/	barbed, curbed
ㄅㄨ.	/-rbz/	herbs, verbs
ㄅㄨ.	/-rdz/	cards, words
ㄅㄨ.	/-rgd/	berged
ㄅㄝ.	/-rgz/	icebergs
ㄅㄝ.	/-rθt/	perched, parched
ㄅㄅ.	/-rʃd/	surged, merged
ㄅㄨ.	/-rft/	scarfed
ㄅㄨ.	/-rfs/	surfs, turfs

๒๔.	/-rθt/	earthed
๒๕.	/-rst/	first, burst
๒๖.	/-rvd/	curved, nerved
๒๗.	/-ruz/	curves, nerves
๒๘.	/-rθd/	birthed
๒๙.	/-rmd/	warmed, wormed
๓๐.	/-rmθ/	warmth
๓๑.	/-rmz/	warms, harms
๓๒.	/-rnt/	burnt, learnt
๓๓.	/-rnd/	warned, turned
๓๔.	/-rnz/	warns, barns
๓๕.	/-rld/	curled, world
๓๖.	/-rlz/	Charles

เสียงทาบหลังที่เสียงปรากฏในคำที่มีลักษณะดังนี้

๑.	/-ksts/	texts
๒.	/-ksθs/	sixths
๓.	/-mpts/	tempts
๔.	/-ndθs/	thousandths
๕.	/-lθs/	twelfths
๖.	/-rsts/	bursts, thirsts
๗.	/-rmθt/	warmthed

เสียงทาบสอง เสียงทาบสองในภาษาอังกฤษ อาจจะเป็นเสียงเดี่ยวอย่างในคำ *typist* ซึ่งมี /-p-/ เป็นเสียงทาบสอง หรืออาจจะมีสองเสียงอย่างในคำว่า *dusty* ซึ่งมี /-st-/ เป็นเสียงทาบสอง หรืออาจจะมีเป็นสามเสียง เช่น *harpsichord* ซึ่งมี /-rps-/ เป็นเสียงทาบสอง หรืออาจจะมีสี่เสียงอย่างในคำว่า

hamstrung ซึ่งมี /-mstr-/ เป็นเสียงทาบสอง หรืออาจจะมีทาบเสียงอย่างใน
คำ lake producer ซึ่งมี /-ŋkspr-/ เป็นเสียงทาบสอง

ต่อไปนี้เป็น ตัวอย่างของ คำที่มีเสียงทาบสองสองเสียงที่ปรากฏมาก ในภาษา
อังกฤษ เนื่องจากว่าเสียงทาบสองที่จะรวมกันได้สองเสียงมีมากมายอย่างที่ A.A. Hill
กล่าวไว้ว่าจะไม่น้อยกว่า ๒๖๔ แบบ จะยกตัวอย่างมาทั้งหมดก็ไม่ได้จึงเอาแต่ตัว-
อย่าง ที่เห็นทั่วๆ ไปเท่านั้น

/-pt-/	helicopter
/-pk-/	Hopkins
/-pð-/	stepchild
/-pf-/	up for
/-pθ-/	depthen
/-ps-/	capsule
/-pʃ-/	Upshur
/-pm-/	shipment
/-pl-/	cheeply
/-pr-/	April
/-tp-/	output
/-ðp-/	catchpole
/-kp-/	jackpot
/-ks-/	boxer
/-fp-/	half pay
/-θp-/	southpaw
/-sp-/	crispy, wispy
/-mp-/	limping

^๑A.A. Hill, *Introduction to Linguistic Structures from Sound to Sentence in English* (New York, 1957), p. 86.

/-mb-/	member
/-ns-/	consonant
/-lp-/	helper
/-rp-/	harper

ฉะนั้นเสียงใดก็ตามที่ปรากฏในภาษาอังกฤษแต่ไม่ปรากฏในภาษาไทย ก็จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ถ้าเราพิจารณากันอย่างคร่าว ๆ จะเห็นว่าภาษาไทยมีเสียงทาบหน้าสองเสียง ๑๓ ชนิด แต่ภาษาอังกฤษมี ๔๘ ชนิด และใน ๑๓ ชนิดที่มีในภาษาไทย ก็คือ /ปร, คร, กร, ปล, กล/ ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ ฉะนั้นเสียงทาบหน้าสองเสียงในภาษาไทยที่ซ้ำกับภาษาอังกฤษมีเพียง ๘ ชนิดเท่านั้น ดังนั้นนักเรียนไทยจะต้องพบปัญหาเรื่องการออกเสียงทาบหน้าสองเสียงอีก ๔๐ ชนิด ซึ่งครูจะต้องฝึกฝนให้ ยิ่งเสียงทาบหน้าสามเสียงซึ่งไม่ปรากฏในภาษาไทยเลย เสียงทาบหลังสองเสียงทั้ง ๘๔ ชนิด จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย และเสียงทาบหลังสามเสียงทั้งหมด ๘๑ ชนิด จะเป็นปัญหาแก่นักเรียนไทยสำหรับเสียงทาบหลังสี่เสียงก็เหมือนกัน เสียงทาบสองซึ่งไม่ปรากฏในภาษาไทยย่อมจะเป็นปัญหาอย่างหนัก เสียงไม้ไต่ นักเรียนไทยส่วนมากก็จะใส่ /+/ เข้าระหว่างเสียงพยัญชนะ หรือมีฉะนั้นก็ได้ /ə/ เข้าหลังพยัญชนะ เป็นต้นว่าคำ capsule /kæpsʊl/ ก็อาจจะออกเป็น /kæp + suw/ ไป หรืออย่างคำ Baxter /bæktər/ ก็อาจจะออกเป็น /bæk + sə + tər/ ฉะนั้นครู อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษพึงสังวรถึงปัญหาชั้นนี้ไว้ให้มาก ระวังเรื่องการเคิมสระ /ə/ เข้าระหว่างเสียงควบกล้ำไว้ให้ดี